

Arrestnummer
C/1383 /2017
Repertoriumnummer
2017/4412
Datum van uitspraak
6 december 2017
Rolnummer
1995/CO/3
Notienummer parket-generaal
1995/PGA/1166 1995/VJ11/1166

urbanisatie

Hof van beroep Antwerpen

Arrest

kamer C4 (voorheen kamer 12)
correctionele zaken

Aangeboden op
Niet te registreren

COVER 01-00000974654-0001-0017-01-01-1

1995/PGA/1166 – 1995/VJ11/1166

Het OPENBAAR MINISTERIE

tegen

1782

arbeider

geboren te [redacted] op
wonende te Schilde,
Belg.

beklaagde

vertegenwoordigd door mr. Louis Leysen sr. en mr. Steven De
Coster, beiden advocaat bij de balie van Antwerpen

en inzake

HET COLLEGE VAN BURGEMEESTER EN SCHEPENEN VAN DE
GEMEENTE:
Gemeentehuis te

eiser tot herstel

vertegenwoordigd door meester mr. Laetitia Snoeks loco mr. Pierre
Bogaerts, beiden advocaat bij de balie van Antwerpen

en inzake

DE STEDENBOUWKUNDIGE INSPECTEUR

aangesteld voor het grondgebied van de provincie Antwerpen,
met zetel te 2018 Antwerpen, Lange Kievitstraat 111-113 bus 55

eiser tot herstel

vertegenwoordigd door *mr. Johan Claes*, advocaat bij de balie van
Antwerpen

1. Ten laste gelegde feiten

te op niet nader te bepalen datum tussen 4 september 1991 en 16 oktober 1993

A.

Op het onroerende goed aldaar gelegen te
en gekadastreerd onder:
met een grootte van 2.970 m²,

toebehorend aan

bij inbreuk op de wet van 29 maart 1962 art. 68 §5 zoals gewijzigd door de wet van 22 december 1970 art. 24, door deze wet bedoelde werken of handelingen te hebben voortgezet in strijd met het bevel tot staking, de bekrachtigingsbeslissing, of de beschikking van de Voorzitter, verleend overeenkomstig de bepalingen van art. 68 §§ 1 tot 4 van voormelde wet, in casu,

namelijk in strijd met het bevel tot staking der werken, dd. 5 september 1991.

B.

Bij inbreuk op de artikelen 44, 64, 65 en 69 der wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw, gewijzigd bij artikelen 4, 20, 21 en 25 der wet van 22 december 1970, zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning

van het College van Burgemeester en Schepenen, als eigenaar die de opstelling van een vaste of verplaatsbare inrichting heeft toegestaan of gedoogd en die tot de werken opdracht heeft gegeven;

op het onroerend goed gelegen te
gekadastraerd als
met een globale oppervlakte van 2.970 m²,

eigendom van:

de hierna vermelde werken in art. 44 omschreven,

op 8 december 1989

te hebben uitgevoerd,

van dan af tot 15 oktober 1993,

te hebben instandgehouden,

de feiten der tenlasteleggingen de voortdurende en achtereenvolgende uiting zijnde van eenzelfde opzet, het laatste feit gepleegd zijnde op 15 oktober 1993.

namelijk een houten chalet (9 m X 7m), voorzien van een stenen bekleding.

De beklaagde zich bevindende in staat van wettelijke herhaling, veroordeeld geweest zijnde tot een gevangenisstraf van ten minste één jaar, namelijk tot 1 jaar, hoofdens aanranding der eerbaarheid met geweld t.a.v. minderjarige 16 jaar, als gezaghebbend persoon, ingevolge vonnis van de correctionele rechtbank te Antwerpen, dd. 26 oktober 1992, dat kracht van gewijsde bekomen heeft op het ogenblik der huidige feiten en het nieuwe feit gepleegd zijnde voordat vijf jaar zijn verlopen sinds hij zijn straf heeft ondergaan of sinds zijn straf verjaard is.

Gezien het bewijs van overschrijving van de dagvaarding van beklaagden door de bewaarder der Hypotheken te , d.d. boek , deel

PAGE 01-00000974654-0004-0017-01-01-4

het onroerend goed toebehorend aan _____, krachtens een akte van aankoop
ontvangen op 8 april 1988 door notaris _____ te _____

2. Bestreden beslissing

Er werd hoger beroep ingesteld:

- ...
- op 17 oktober 1995 door de beklaagde _____ tegen al de beschikkingen
- op 18 oktober 1995 door het Openbaar Ministerie tegen al de beschikkingen op strafrechtelijk gebied

van het vonnis, op tegenspraak gewezen op 4 oktober 1995 door de rechtbank van eerste
anleg van Antwerpen, kamer 26, waarbij beslist werd:

Spreekt beklaagde **VRIJ** hoofdens feit A.

Stelt vast dat beklaagde zich bevindt in staat van wettelijke herhaling;

VEROORDEELT beklaagde hoofdens feit B.:

tot een geldboete van **VIERHONDERD FRANK**.

Verplicht veroordeelde tot het betalen van een bijdrage van **TIEN FRANK** en tot de kosten
van het geding belopende **3018,- frank**,

Verplicht veroordeelde tot betaling van een vergoeding van **1.000 frank**.

Zegt dat de geldboete van **400 fr.** vermeerderd wordt met **990 decimes per frank** en de
bijdrage van **tien frank** vermeerderd wordt met **1990 decimes per frank**, zodat die geldboete
40.000 frank, en die bijdrage **2.000,- FRANK** zullen bedragen;

bepaalt de duur van de gevangenisstraf waardoor de geldboete vervangen kan worden, bij
gebreke van betaling binnen de termijn vermeld in artikel 40 van het strafwetboek, op drie
maanden voor de geldboete van **400 frank**,

┌ PAGE 01-00000974654-0005-0017-01-01-4 ─┐

...

Beveelt dat de plaatsen in hun vroegere staat zullen hersteld worden binnen een termijn van EEN MAAND, te rekenen vanaf heden en dat de Gemachtigde ambtenaar of het College van Burgemeester en Schepenen, ingeval het vonnis niet wordt ten uitvoer gelegd van ambtswege in de uitvoering ervan kan worden voorzien,

nl. het slopen van de houten chalet (9 m x 7 m) voorzien van een stenen bekleding;

Machtigt de gemachtigde ambtenaar of het College van Burgemeester en Schepenen de van de herstelling van de plaats afkomen de materialen en voorwerpen te verkopen, te vervoeren, op te slaan en te vernietigen op een door haar gekozen plaats;

Zegt voor recht dat de veroordeelde gehouden is alle uitvoeringskosten, verminderd met de opbrengst van de verkoop der materialen en voorwerpen, te vergoeden op vertoon van een staat, begroot en invorderbaar verklaard door de beslagrechter;

3. Rechtspleging voor het hof

3.1.

Bij het arrest, op tegenspraak gewezen door het hof van beroep Antwerpen, kamer 12, op 26 oktober 2016 werd als volgt beslist:

...

5. Omschrijving van de feiten

Zoals het Openbaar Ministerie vorderde moet de omschrijving van de feiten geactualiseerd worden in de zin dat de feiten onder tenlasteleggingen A. en B. met ingang van 1 september 2009 thans een inbreuk uitmaken op artikelen 4.2.1.1° a) en c) van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening.

...

Verklaart de hogere beroepen ontvankelijk, behoudens het hoger beroep van de beklaagde tegen de vrijspraak voor de tenlastelegging A. bij gebrek aan belang;

Verleent akte aan het college van burgemeester en schepenen van de gemeente van zijn vrijwillige tussenkomst als eiser tot herstel;

Op strafrechtelijk gebied

Actualiseert de feiten van de tenlastelegging zoals voormeld omschreven (rubriek 5.);

Wijzigt het vonnis als volgt:

Stelt vast dat er geen strafsancie meer geldt voor wat betreft de feiten van instandhouding onder tenlastelegging B. en ontslaat de beklaagde van verdere rechtsvervolging met betrekking tot deze feiten;

Stelt vast dat de feiten onder tenlastelegging A. en de feiten van oprichting onder tenlastelegging B. zijn verjaard;

Met betrekking tot de herstellvorderingen van de stedenbouwkundig inspecteur en van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente

Stelt vast dat met betrekking tot de tenlastelegging B. zoals hierbij geactualiseerd, de herstellvorderingen van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente en van de stedenbouwkundige inspecteur niet langer kunnen worden ingewilligd in zoverre ze gesteund zijn op de feiten van instandhouding onder deze tenlastelegging;

Legt de herstellvorderingen van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente en van de stedenbouwkundige inspecteur voor het overige voor aan de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid voor advies;

Beveelt de heropening der debatten op de terechtzitting van 8 februari 2017 om 15.20 uur;

...

De kosten

Laat de kosten van de strafvordering in beide aanleggen ten laste van de Staat;

PAGE 01-00000974654-0007-0017-01-01-4

...

Houdt de beslissing over de kosten voor het overige aan.

3.2.

Het advies van de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid d.d. 23 februari 2017 werd ontvangen op de griffie van het hof van beroep Antwerpen op 20 maart 2017.

3.3.

De zaak werd behandeld op de openbare zitting van 13 september 2017.

Het hof heeft hierbij gehoord:

- het Openbaar Ministerie in zijn uiteenzetting van de zaak en in zijn vordering,
- de eiser tot herstel het college van burgemeester en schepenen van de gemeente in zijn middelen, ontwikkeld door zijn raadsman, voornoemd,
- de eiser tot herstel de stedenbouwkundige inspecteur in zijn middelen, ontwikkeld door zijn raadsman, voornoemd,
- de beklaagde in zijn middelen van verdediging, ontwikkeld door zijn raadsliden, voornoemd.

De neergelegde conclusies en stukken werden in het beraad betrokken.

4. Beoordeling met betrekking tot de herstellvordering

4.1. Voorwerp van de herstellvordering

Zoals reeds in het tussenarrest van 26 oktober 2016 werd vermeld, werd in de loop van deze procedure (bij besluiten neergelegd op 17 mei 2016 ter griffie) inhoudelijk een andersoortig herstel in de oorspronkelijke toestand gevorderd dan de eerdere herstelmaatregel van 13 september 1995 van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente en van de directeur van het AHROM van 20 september 1993 (het herstel in de vorige staat

door het slopen van de constructies). Deze gewijzigde herstelmaatregel strekt tot een fundamentele aanpassing van de oorspronkelijke herstelmaatregel.

De herstellende overheid heeft weliswaar steeds de mogelijkheid om zijn herstellende vordering en de motieven ervan tijdens het geding aan te passen of te wijzigen voor zover deze aanpassing uitsluitend met het oog op een goede ruimtelijke ordening geschiedt en strekt tot het doen ophouden van de gevolgen van een stedenbouwmisdrijf (Cass. 17 oktober 2006, P.06.0712.N en Cass. 16 oktober 2012, rolnr. P.12.0340.N).

Met betrekking tot het perceel zijn er gewijzigde omstandigheden in de loop van de procedure opgetreden.

De constructies zijn weliswaar nog steeds gelegen in een gebied voor verblijfsrecreatie volgens het gewestplan Antwerpen (goedgekeurd bij KB van 3 oktober 1979).

Het perceel ligt echter binnen het beheersingsgebied van het BPA (een herziening in 2005, goedgekeurd bij MB van 19 juni 2006). Het perceel is bestemd tot zone van verblijfsrecreatie met beperkt woonrecht (zie art. 1.1 "Bestemming"). Qua terreinbezetting geldt max. 80 m² en max. 20 m² al of niet overdekt terras (art. 1.7.2 Afmetingen van de gebouwen). Wat betreft de verhardingen binnen de bouwstrook (art. 1.7.4.) zijn klinkers in een waterdoorlatend materiaal toegestaan.

Ingevolge deze gewijzigde omstandigheden verleende het college van burgemeester en schepenen van de gemeente aan beklagde een voorwaardelijke vergunning op 12 december 2006.

In het PV van 26 januari 2016 (vaststellingen 22 januari 2016) stelde de stedenbouwkundige inspecteur vast dat er naast de woning nog volgende constructies op het kwestieuze perceel aanwezig waren:

- een oprit in klinkers
- een parking aan het einde van de oprit en links van de woning eveneens in klinkers
- een constructie met een puntdak dienstig als tuinberging met aansluitend een afdak/carport, met daarachter een half open houten berging met golfplaten dak en een tuinhuis tegen de rechter perceelgrens
- de niet verwijderde vloerplaat van de oude houten chalet
- een uitgegraven vijver.

De stedenbouwkundige inspecteur houdt voor dat deze constructies niet in overeenstemming zijn met de verleende voorwaardelijke vergunning van 12 december 2006. Het fundamenteel gewijzigde herstel van de stedenbouwkundige inspecteur zoals in besluiten neergelegd ter griffie op 17 mei 2016 houdt in:

"... het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand door het slopen van de constructies, die niet in overeenstemming met de voorwaardelijke stedenbouwkundige vergunning van 12 december 2006 werden uitgevoerd, nl. de bijgebouwen die werden behouden en/of bijgebouwd, de toegang en parking in klinkers, de vloerplaat en de fundering van de afgebroken woning die nog steeds aanwezig is, de vijver die werd uitgegraven;"

en dit binnen een termijn van 1 jaar na het in kracht van gewijsde gaan van dit arrest onder dwangsom van 25 euro per dag vertraging.

Ingevolge tussenarrest van deze kamer van 26 oktober 2016 werd deze gewijzigde herstellvordering voorgelegd aan de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid die op 23 februari 2017 negatief advies verleende (neergelegd ter griffie op 20 maart 2017).

Dit advies is niet bindend voor de rechter die de herstellvordering dient te beoordelen.

4.2. De beoordeling van de wettelijkheid van de herstellvordering

1. De herstellvordering die ter beoordeling voorligt, heeft betrekking op het slopen van constructies die niet in overeenstemming zouden zijn met de verleende vergunning van 12 december 2006. Verwijzend naar het tussenarrest van deze kamer (zie p. 12) is het hof gehouden nog na te gaan of het herstel nog dient bevolen te worden, rekening houdend met de inmiddels verleende voorwaardelijke regularisatievergunning.

De rechter is gehouden de herstelmaatregelen te bevelen zoals gevorderd door de herstellvorderende overheid maar dient deze wel op de interne en externe wettigheid te toetsen en te onderzoeken of stroken met de wet dan wel op machtsoverschrijding of machtsafwending berusten (art. 159 GW).

De rechter kan enkel nagaan of de door de herstellvorderende overheid gedane keuze van herstelmaatregel uitsluitend steunt op motieven van een goede ruimtelijke ordening en gebeurlijk een herstellvordering die zou steunen op motieven vreemd aan de ruimtelijke ordening of die kennelijk onredelijk zou zijn zonder gevolg laten. Bovendien moet de rechter ook nagaan of de last die voor de beklaagden uit het gevorderde herstel zou voortvloeien, opweegt tegen het voordeel dat hieruit voor de ruimtelijke ordening zou ontstaan.

Het is niet de rechter die de aard van de herstelmaatregel bepaalt noch dient hij te oordelen over de opportuniteit ervan.

2. De stedenbouwkundige inspecteur houdt voor dat de voorwaardelijke stedenbouwkundige vergunning van 12 december 2006 niet werd nageleefd.

Het college van burgemeester en schepenen daarentegen houdt voor dat de stedenbouwkundige vergunning wel werd nageleefd en dringt niet verder meer aan op herstel (zie besluiten 21 september 2016).

3. Wat betreft *de vloerplaat en de fundering* van de oude houten chalet houdt beklagde voor dat inmiddels de vloerplaat en de fundering van de oude houten chalet zijn verwijderd, verwijzend naar foto's van de huidige toestand ter plaatse (zie stukken neergelegd ter zitting van 13 september 2017).

Verwijzend naar het advies van de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid en de neergelegde stukken van beklagde ter zitting van 13 september 2017 stelt het hof vast dat de vloerplaat en de fundering van de oude houten chalet inmiddels werden verwijderd. De foto's zijn duidelijk. Overigens stelde beklagde de stedenbouwkundige inspecteur hiervan in kennis bij aangetekende brief van zijn raadsman d.d. 15 februari 2017. Er volgde echter geen enkele reactie van de stedenbouwkundige inspecteur. Beklagde maakt derhalve aannemelijk dat deze constructie verwijderd is.

4. Wat betreft *de toegang en parking in klinkers* verwijst het hof naar de voorwaardelijke regularisatievergunning van 12 december 2006 waarin werd vermeld dat de bestaande oprit in waterdoorlatend materiaal mag behouden blijven. Omtrent de oprit bestaat er derhalve geen discussie. Deze is vergund.

De stedenbouwkundige inspecteur houdt nu voor dat aan het einde van deze toegangsweg links van de woning een parking is (dus achter de woning), uitgevoerd in klinkers, waarop een viertal wagens kunnen geparkeerd worden.

Het hof verwijst naar de rubriek onder 1.7.5 "Verhardingen binnen de bouwstrook" van het BPA :

"Verhardingen binnen de bouwstrook zijn slechts toegelaten als toegang tot het weekendverblijf of de ééngesinswoning en als terras, met een maximum verharde oppervlakte van 20 % van de bouwstrook."

Verwijzend naar het plan gevoegd aan de regularisatievergunning stelt het hof vast dat de oorspronkelijke toegangsweg in doorlatende materialen vergund werd en dat deze achter de nog te bouwen woning doorliep (zie plan gevoegd aan de vaststellingen van het PV van 26 januari 2016 van de stedenbouwkundige inspecteur: de vergunde L-vormige oprit). Het is aan de hand van de vaststellingen van de stedenbouwkundige inspecteur van 22 januari 2016 niet duidelijk of de bestaande L-vormige vergunde oprit conform de regularisatievergunning van 12 december 2006 werd uitgevoerd. Er werden immers geen opmetingen verricht noch een vergelijking gemaakt tussen de huidige toestand en de vergunde L-vormige oprit zoals voorzien in de regularisatievergunning van 12 december 2006.

Derhalve is het hof van oordeel dat deze L-vormige oprit uitgevoerd in waterdoorlatende klinkers werd uitgevoerd conform de voorwaardelijke vergunning van 12 december 2006.

5. Wat betreft de *bijgebouwen* verwijst het hof naar de vaststellingen van de stedenbouwkundige inspecteur op 22 januari 2016 (PV van 26 januari 2016) waarbij werd vastgesteld dat op de linker perceelgrens een constructie staat met puntdak die dienst doet als tuinberging met aansluitend een houten half open berging met golfplaten dak. Op de rechter perceelgrens staat een tuinhuis (zie ook gevoegde foto's).

In de voorwaardelijke vergunning van 12 december 2006 werd verwezen naar het BPA Putse Heide waarbij uitdrukkelijk werd voorzien dat er geen bijgebouwen toegelaten zijn, noch caravans, noch het gebruik van landschapstorende bouwmaterialen (zoals onder meer golf- en betonplaten ...). Het hof verwijst naar de rubriek 1.8 van de BPA Putse Heide "specifieke voorschriften binnen de groene ruimte": "... Behoudens de afsluitingen vermeld onder 1.6. zijn alle constructies verboden".

Het is dus duidelijk dat deze bijgebouwen in strijd zijn met de voorwaardelijke regularisatievergunning van 12 december 2006. Dit in tegenstelling tot het advies van de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid waarin werd voorgehouden dat omtrent bijgebouwen in het BPA en in de voorwaardelijke vergunning van 12 december 2006 niets vermeld staat.

Verwijzend naar de vaststellingen van de stedenbouwkundige inspecteur van 22 januari 2016 en de gevoegde foto's (zie informatiedossier van de stedenbouwkundige inspecteur aan de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid) is het hof, in tegenstelling tot de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid, van oordeel dat deze 3 bijgebouwen verspreid over het perceel

immers in zijn verklaring van 5 februari 1990 (stuk 3 strafdossier) dat toen hij het onroerend goed aankocht er een houten bungalow opstond. Over het bestaan van een vijver werd met geen woord gerept.

Verwijzend naar de bijlage met foto's aan het PV van 26 januari 2016 (foto 1 en foto 3) van de stedenbouwkundige inspecteur en wegens gebrek aan motivering van de stedenbouwkundige inspecteur welke invloed het aanleggen van deze vijver heeft op deze ruimtelijke ordening, is het hof van oordeel dat dit onderdeel van de herstellvordering kennelijk onredelijk is.

Het onderdeel van de herstellvordering met betrekking tot de vijver zoals nu gesteld en gehandhaafd brengt overigens voor de beklaagde een onredelijke last mee die het voordeel dat voor de ruimtelijke ordening zou ontstaan ruim overstijgt.

7. Op grond van art. 6.1.41.§3 Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening bepaalt de rechtbank een termijn voor de uitvoering van de herstelmaatregelen en kan de rechtbank op vordering van de stedenbouwkundige inspecteur een dwangsom bepalen. De stedenbouwkundige inspecteur vordert in zijn herstellvordering dat het herstel dient uitgevoerd binnen het jaar op straffe van een dwangsom van 25 euro per dag (zie besluiten neergelegd ter griffie op 9 september 2016).

De termijn voor het herstel dient, gelet op de omvang van de werken, te worden bepaald op 1 jaar vanaf het in kracht van gewijsde gaan van huidig arrest om de beklaagde de nodige tijd te verschaffen om zich aan de hem bij dit arrest opgelegde verplichtingen te conformeren.

Het is gepast om een dwangsom op te leggen waarvan het bedrag dient bepaald op 25 euro per dag vertraging indien niet vrijwillig door beklaagde wordt overgegaan tot het herstel van de plaats in zijn vorige toestand, zoals boven aangegeven, en dit binnen de opgelegde hersteltermijn, met dien verstande dat die dwangsom zal verbeuren vanaf de eerste dag na de hoger vermelde hersteltermijn in zoverre het huidig arrest vooraf werd betekend. Dit houdt concreet in dat er geen dwangsomtermijn wordt toegestaan.

De herstellvordering dateert van 9 september 2016 en tot op heden is beklaagde niet vrijwillig overgegaan tot uitvoering van het onderdeel van deze herstellvordering zodat het hof het opleggen van een dwangsom nuttig acht.

5. Wettelijke bepalingen

PAGE 01-00000974654-0014-0017-01-01-4

Het hof houdt rekening met volgende wettelijke bepalingen, de artikelen:

- 11, 12, 14, 24, 31 tot 37 en 41 van de wet van 15 juni 1935
- 162, 185, 190, 190ter, 194, 195, 199, 200, 202, 203, 203bis, 210, 211 van het **Wetboek van Strafvordering**
- 1, 2, 3, 7 van het **Strafwetboek**
- 65 van de wet van 29 maart 1962
- 149. §§1 en 1/2, 150, 151, 151/1, 153 van het decreet van 18 mei 1999 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening
- 6.1.41. §§1 en 3, 6.1.42, 6.1.43, 6.1.44, 6.1.46 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening

6. **Beslissing**

Het hof,

Rechtdoende op tegenspraak en het tussenarrest van 26 oktober 2017 verder uitwerkend;

Beslist op grond van de hoger vermelde redenen, binnen de perken van de hogere beroepen, als volgt:

Met betrekking tot de herstellvordering

Stelt vast dat de gewijzigde herstellvordering van de stedenbouwkundige inspecteur gebaseerd op de feiten sub B. deels gegrond is:

Beveelt beklaagde de plaats in de oorspronkelijke staat te herstellen, hetgeen impliceert:

het slopen van de constructies die niet in overeenstemming zijn met de voorwaardelijke stedenbouwkundige vergunning van 12 december 2006, met name de bijgebouwen die werden behouden en/of bijgebouwd,

binnen de termijn van EEN JAAR ingaande vanaf het in kracht van gewijsde gaan van huidig arrest;

Beveelt, voor het geval de plaats niet binnen een jaar na het in kracht van gewijsde gaan van huidig arrest in de vorige staat wordt hersteld, en/of het strijdige gebruik niet binnen die termijn wordt gestaakt, zoals hiervoor gezegd, dat de stedenbouwkundige inspecteur, het college van burgemeester en schepenen, ambtshalve in de uitvoering ervan kunnen voorzien op kosten van de beklaagde;

Zegt dat de overheid die het arrest uitvoert, gerechtigd is om de materialen en voorwerpen afkomstig van de herstelling van de plaats of van de staking van het strijdige gebruik te verkopen, te vervoeren en te verwijderen;

Zegt dat de overtreder die in gebreke blijft, verplicht is alle uitvoeringskosten, verminderd met de opbrengst van de verkoop der materialen en voorwerpen, te vergoeden op vertoon van een staat, opgesteld door de overheid die het arrest uitvoert, of begroot en uitvoerbaar verklaard door de beslagrechter in de burgerlijke rechtbank;

Veroordeelt beklaagde voor het geval dat aan de veroordeling tot herstel niet wordt voldaan, tot betaling aan de stedenbouwkundige inspecteur van een dwangsom van VIJFENTWINTIG EURO per dag vertraging vanaf de eerste dag volgend op het verstrijken van de hoger vermelde hersteltermijn en in zoverre huidig arrest vooraf werd betekend;

Verklaart de herstellvordering van de stedenbouwkundige inspecteur met betrekking tot de vloerplaat en funderingen, de toegang en de parking in klinkers ongegrond;

Verklaart de herstellvordering van de stedenbouwkundige inspecteur met betrekking tot de vijver kennelijk onredelijk;

Stelt vast dat het college van burgemeester en schepenen van de gemeente . geen vordering meer stelt;

De kosten

Veroordeelt de beklaagde tot de kosten van de herstellvordering in beide aanleggen, deze voorgeschoten door de openbare partij in totaal begroot op 52,80 euro, al deze kosten ondeelbaar veroorzaakt zijnde door de onderdelen van de herstellvordering die thans nog worden weerhouden.

Dit arrest is gewezen te Antwerpen door het hof van beroep, kamer C4 (voorheen kamer 12), samengesteld uit:

L. Knapen raadsheer d.d. voorzitter

J. Daenen raadsheer

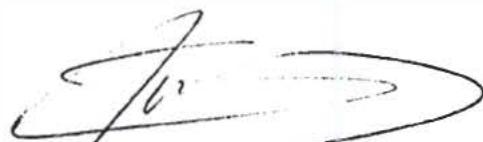
J. Decoker raadsheer

en in openbare terechtzitting van 6 december 2017

uitgesproken door L. Knapen, raadsheer d.d. voorzitter

in aanwezigheid van het lid van het Openbaar Ministerie vermeld in het proces-verbaal van de terechtzitting

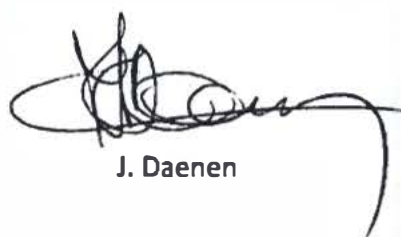
met bijstand van griffier J. Geysmans

J. Geysmans

J. Decoker

in de onmogelijkheid zijnde om te tekenen
(art. 195bis Wetboek van Strafvordering)

J. Daenen

L. Knapen

